

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 50Ek/2199/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119442734
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Mozola
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6119442734.1

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35792752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zast. advokátom: JUDr. Pavol Pospecha, so sídlom Lichnerova 23, 903 01 Senec, proti povinnému: R. Ž., nar. XX.XX.XXXX, L.. M. XX/XX, XXX XX U., o vymoženie 1971,45 Eur s príslušenstvom, o návrhu na vykonanie exekúcie takto

rozhodol:

Súd návrh oprávneného na vykonanie exekúcie **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 26.11.2019 domáhal od povinnej vymoženía pohľadávky vo výške 1971,45 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, sp. zn. 110/01/16 zo dňa 28. 11. 2016.

2. Súd v konaní vedenom pod sp. zn. 50Ek/2199/2019 po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie vrátane jeho príloh v súlade s § 53 ods. 1 Exekučného poriadku a zistil, že nároky priznané v rozhodcovskom rozsudku vychádzajú zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033679 zo dňa 21.10.2013 (ďalej len „Zmluva o RÚ“) uzatvorenej medzi oprávneným a povinnou. Zmluvné strany si dohodli výšku úveru 1500 Eur. Zároveň dňa 21.10.2013 uzavreli zmluvné strany aj Rozhodcovskú zmluvu č. 850003367922, v ktorej sa v bode 5 uvádza, že akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami Zmluvy o RÚ, s porušením, ukončením či neplatnosťou Zmluvy o RÚ budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z nasledujúcich stálych rozhodcovských súdov podľa rokovacieho poriadku týchto stálych rozhodcovských súdov:

a) Rozhodcovský súd v Bratislave, sídlom Ventúrska 14, Bratislava, IČO 63 496 658 so sídlom v Českej republike, Brno, Příkop 8, zapísaná v obchodnom registri vedenom Krajským súdom v Brne, spisová značka B 5825.

b) Slovenský arbitrážny súd zriadený Slovak arbitration court, s.r.o., IČO: 44130481, so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka č.: 52189/B.

c) Victoria rozhodcovský súd v Žiline, zriadený pri Victoria legal arbiter s.r.o., IČO: 44 826 460, so sídlom: Vojtecha Tvrdého 793/21, 010 01 Žilina, zapísaný v obchodnom registri Okresného súdu Žilina, oddiel: Sro, vložka č.: 53057/L.

d) Rozhodcovský súdny dvor zriadený pri spoločnosti Arbitration Tribunal, s. r. o., so sídlom Pribinova 30, 811 09 Bratislava, IČO: 44 455 453, zapísaná v Obchodnom registri vedenom Okresným súdom Bratislava I, oddiel: Sro, vložka: 55026/B

3. Z obsahu Zmluvy o RÚ ďalej vyplýva, že povinný uzatvoril zmluvu ako fyzická osoba - občan. Nejde teda o zmluvu na účely výkonu podnikateľskej činnosti, ani na účely výkonu povolenia alebo zamestnania.

4. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), súd preskúma návrh na vykonanie exekúcie a jeho prílohy. Ak nie sú dôvody na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie, súd do 15 dní od doručenia návrhu vydá poverenie na vykonanie exekúcie a upovedomí o tom oprávneného. Lehota podľa druhej vety neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 45 ods. 2 písm. c) a d) alebo ak má byť exekúcia vykonaná na podklade exekučného titulu, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou.

5. Podľa § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku, súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak sa exekúcia má vykonať na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore a:

a) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nespĺňa podmienky podľa osobitných predpisov,

b) rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskom spore nebolo vydané rozhodcom, ktorý bol v čase rozhodcovského konania zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory,

c) rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskom spore nebolo vydané stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory,

d) rozhodcovské rozhodnutie nespĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu alebo nie je vykonateľné.

6. Podľa § 70 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „SpRK“), spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, štatút, rokovací poriadok ani ostatné predpisy stáleho rozhodcovského súdu sa nesmú odchýliť v neprospech spotrebiteľa od tohto zákona. Použitie štatútu, rokovacieho poriadku a ostatných predpisov stáleho rozhodcovského súdu nesmie viesť k znevýhodneniu spotrebiteľa oproti dodávateľovi.

7. Podľa § 73 ods. 3 zákona SpRK, rozhodcovská zmluva uzatvorená pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzatvorenia.

8. Podľa § 73 ods. 5 zákona SpRK, rozhodcovská zmluva medzi spotrebiteľom a dodávateľom uzavretá pred 1. januárom 2015 odkazujúca na rozhodovanie pred stálym rozhodcovským súdom podľa predpisov účinných do 31. decembra 2014 zakladá právomoc stáleho rozhodcovského súdu zriadeného podľa tohto zákona, ak bol zriaďovateľ stáleho rozhodcovského súdu podľa predpisov účinných do 31. decembra 2014 v čase podávania žiadosti členom zriaďovateľa stáleho rozhodcovského súdu podľa tohto zákona (ďalej len "nástupnícky stály rozhodcovský súd"). Členmi zriaďovateľa nástupníckeho stáleho rozhodcovského súdu musia byť v čase podávania žiadosti aspoň traja zriaďovatelia stálych rozhodcovských súdov, ktorí vykonávali činnosť aspoň 24 mesiacov pred účinnosťou tohto zákona, ak nejde o zriaďovateľa, ktorý má podľa osobitného predpisu povinnosť zriadiť a na vlastné náklady udržiavať stály rozhodcovský súd.

9. Podľa § 12 ods. 6 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. decembra 2014, zmluvné strany sa môžu dohodnúť, že svoj spor predložia na rozhodnutie určitému stálemu rozhodcovskému súdu. V tom prípade platí, že sa podrobujú predpisom stáleho rozhodcovského súdu podľa § 13 a § 14, ktoré sú platné v čase začatia rozhodcovského konania pred týmto stálym rozhodcovským súdom, ak sa v rozhodcovskej zmluve nedohodli inak.

10. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „OZ“), neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

11. Podľa § 52 ods. 1 a ods. 2 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (1). Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto uznesenia, sú neplatné(2).

12. Podľa § 52 ods. 3 a ods. 4 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (3). Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (4).

13. Podľa § 53 ods. 1 a ods. 2 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa

(ďalej len „neprijateľná zmluvná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné zmluvné podmienky individuálne dojednané (1). Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah (2).

14. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) a ods. 5 OZ, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní (4). Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (5).

15. Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

16. Podľa § 54 ods. 2 OZ, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

17. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, v exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v § 40 zákona SpRK.

18. Súd po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie spolu s predloženými listinami vrátane rozhodcovského rozsudku pod sp. zn. 110/01/16 zo dňa 28.11.2016 v medziach ustanovenia § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 dospel k záveru, že exekúciu na podklade predmetného exekučného titulu nemožno vykonať z nižšie uvedených dôvodov.

19. Súd mal za preukázané, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účinného od 1. januára 2015 a rozhodcovská zmluva bola uzavretá dňa 21.10.2013, t. j. ešte pred nadobudnutím účinnosti uvedeného zákona. Podľa prechodného ustanovenia § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. sa rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia. Ak rozhodcovská zmluva bola v čase svojho uzavretia (z akéhokoľvek dôvodu) neplatná, zostáva neplatná aj za účinnosti nových predpisov a jej neplatnosť sa nekonvaliduje. V takom prípade ani nemôže dôjsť k zmene jej obsahu podľa § 73 ods. 5 zákona č. 335/2014 Z. z. tak, že založí právomoc nového rozhodcovského súdu oprávneného rozhodovať spotrebiteľské spory. Zo systematickej súvislosti oboch ustanovení je totiž možné, že k týmto účinkom môže dôjsť len v prípade platnej rozhodcovskej zmluvy, nie v prípade takej zmluvy, ktorá bola už v čase svojho uzavretia neplatná.

20. Vzhľadom na uvedené prechodné ustanovenie je teda potrebné posúdiť platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31. decembra 2014.

21. Podľa § 12 ods. 6 zákona č. 244/2002 Z. z. cit. znení zmluvné strany sa môžu dohodnúť, že svoj spor predložia na rozhodnutie určitému stálemu rozhodcovskému súdu. V takom prípade platí, že sa podrobujú predpisom stáleho rozhodcovského súdu, ktoré sú platné v čase začatia rozhodcovského konania pred týmto stálym rozhodcovským súdom, ak sa zmluvné strany nedohodli inak. Podľa názoru súdu je formulácia uvedeného ustanovenia jednoznačná v tom zmysle, že vyžaduje podrobenie sa „určitému“, teda jednému konkrétnemu stálemu rozhodcovskému súdu (porov. v tomto smere rozdielnu formuláciu cit. ustanovenia v znení účinnom od 1. januára 2015). Naopak v rozpore s citovaným ustanovením je taká rozhodcovská zmluva, ktorá podriaďuje strany dvom či viacerým rozhodcovským súdom, pričom voľba konkrétneho súdu je ponechaná na vôľu jednej strany. V takom prípade medzi stranami v skutočnosti nejde o rozhodcovskú zmluvu v zmysle citovaných ustanovení, ale len o akúsi „predbežnú dohodu“ na možnom rozhodcovskom konaní, ktorej konkretizácia patrí jednej zmluvnej strane. Je nutné podotknúť, že rozhodcovské konanie je založené na principiálnej rovnosti oboch jeho strán (§ 17 zákona č. 244/2002 Z. z.), ktorá sa prejavuje okrem iného v ich (principiálne) rovnakom vplyve na zloženie rozhodovacieho telesa (rozhodcov, porov. § 8 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.). Pripustením takej rozhodcovskej zmluvy, v zmysle ktorej by si jedna zo strán mohla vybrať spomedzi viacerých v nej uvedených stálych rozhodcovských súdov (teda pripustenie akejsi „opcie na stály rozhodcovský súd“), by sa podľa názoru súdu dával tejto strane nadmerný vplyv na priebeh rozhodcovského konania a staval by druhú stranu do podstatne nevýhodnejšej pozície.

22. Podľa názoru súdu vyššie uvedený výklad ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2014 vyplýva aj z toho, že citovaný zákon pomerne striktné rozlišuje medzi rozhodcovským konaním mimo stáleho rozhodcovského súdu a rozhodcovským konaním pred stálym rozhodcovským súdom. Kým podľa § 26 ods. 2 je postup konania predovšetkým vecou „dohody“ strán, v prípade konania pred stálym rozhodcovským súdom, tento postupuje podľa svojho rokovacieho poriadku. Neustrannosť a férovosť rozhodcovského konania pred stálym rozhodcovským súdom je

zabezpečená okrem iného aj tým, že rokovací poriadok vydáva zriaďovateľ ako tretia osoba odlišná (a v princípe nezávislá) od strán rozhodcovského konania. Takýto rokovací poriadok potom upravuje aj otázky, na ktorých sa v rozhodcovskom konaní mimo stáleho rozhodcovského súdu musia strany dohodnúť. Inak povedané, principiálnu nevyhnutnosť dohody oboch strán na jednotlivých procesných aspektoch rozhodcovského konania nahrádzať v prípade stáleho rozhodcovského súdu činnosť tretej osoby - zriaďovateľa, ktorý vydáva rokovací poriadok. Ak by bolo prípustné, aby sa rozhodcovskou zmluvou umožnila jednej strane voľne si zvoliť jeden spomedzi viacerých stálych rozhodcovských súdov, znamenalo by to, že tejto strane by bolo dané aj právo vybrať resp. určiť úpravu procesného postupu rozhodcovského konania (a mnohých iných otázok, ktoré upravuje rokovací poriadok). To by bolo v rozpore s už uvedenou principiálnou črtou rozhodcovského konania, podľa ktorej sa na tejto úprave musia strany dohodnúť, alebo musí byť určená treťou (nezávislou resp. nestrannou) osobou vo forme rokovacieho poriadku.

23. Súd taktiež v tomto smere iba pripomína, že rozhodcovská zmluva (teda právomoc rozhodcovského súdu) vylučuje právomoc štátnych súdov a tým v podstate obmedzuje právo na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keďže dôvody preskúmania rozhodcovského rozsudku sú veľmi obmedzené. Samozrejme, principiálne nie je vylúčené, aby sa strany vzájomnou dohodou vzdali uplatnenia určitého práva (napr. aj práva na súdnu ochranu pred všeobecným súdom) voľbou alternatívneho prostriedku riešenia sporov, ktorý im právo ponúka. V takom prípade však sudy musia dôsledne kontrolovať okolnosti takéhoto dojednania, a to najmä prostredníctvom všeobecných klauzúl (súladiť s dobrými mravmi a pod.), ako aj výkladom príslušných noriem, ktoré tieto alternatívne prostriedky riešenia sporov upravujú, aby bolo zabezpečené, že tieto alternatívne prostriedky budú vo výsledku principiálne rovnocenné čo do kvality a procedurálnych záruk pre účastníkov (porov. v iných súvislostiach nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 1/2012). Podľa názoru súdu bol s týmito požiadavkami nezlučiteľný taký výklad zákona č. 244/2002 Z. z. účinného do 31. decembra 2014 a teda pripustenie takej rozhodcovskej zmluvy, ktoré by mali za následok, že z rozhodcovského konania ako riešenia sporu medzi dvoma stranami nestrannou treťou osobou sa stane konanie riadené a kontrolované jednou z nich. Ako však už bolo vyššie odôvodnené, presne to by bolo následkom pripustenia takej rozhodcovskej zmluvy, akou je rozhodcovská zmluva medzi oprávneným a povinným zo dňa 03.12.2013, ktorá zveruje voľbu rozhodcovského súdu príslušného na prejednanie veci do rúk žalobcu.

24. Rozhodcovská zmluva, ktorá nezodpovedá ústavne konformnému výkladu ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 244/2002 Z. z. cit. znení, je podľa názoru súdu pre rozpor so zákonom neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka). Z už uvedených dôvodov (rozdiely medzi rozhodcovským konaním pred stálym rozhodcovským súdom a mimo neho) neprihádza podľa súdu do úvahy ani prípadná konverzia (§ 41a ods. 1 Občianskeho zákonníka) rozhodcovskej zmluvy zakladajúcej právomoc stáleho rozhodcovského súdu na „obyčajnú“ rozhodcovskú zmluvu s určenými rozhodcami (alebo spôsobom ich určenia).

25. Súd ďalej konštatuje, že okrem vyššie uvedeného oprávnený zapracoval rozhodcovskú doložku, na základe ktorej mal konať rozhodcovský súd, do rozhodcovskej zmluvy, ktorú už vopred pripravil a túto už len hotovú predkladá spotrebiteľovi ku zmluve na podpis. To, že nejde o dvojstranne vyjednanú podmienku vyplýva aj zo samotnej konštrukcie rozhodcovskej zmluvy. Táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Je sformulovaná tak, že vlastne vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne spôsobom, ktorý si zvolí ten, čo žaluje. Takúto podmienku je potrebné z pohľadu Občianskeho zákonníka považovať za absolútne neplatnú. Ide o jednostrannú a neprijateľnú podmienku, ktorá bráni povinnému obrátiť sa v prípade sporu na štátny súd. Tak mu znemožňuje vlastne domôcť sa svojho práva a stavia ho do pozície nerovnocenného účastníka právneho vzťahu. Okrem toho rozhodcovský súd si vybral sám dodávateľ, teda oprávnený. Nie je to zhodný prejav oboch strán zmluvy. Povinný sa na tomto výbere nepodieľal. Následne, ak sa dodávateľ rozhodne žalovať spotrebiteľa na základe tejto rozhodcovskej doložky na rozhodcovskom súde, spotrebiteľ je nútený touto doložkou a jednostranným výberom dodávateľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Musí tak podľa nej urobiť, lebo už vopred, pred vznikom akéhokoľvek sporu zo zmluvy sa musel vzdať prijatím podmienok zmluvy, svojho práva brániť sa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Navyše je potrebné uviesť, že spravidla je to veriteľ, ktorý sa ocitá v pozícii toho, ktorý návrh podáva, lebo väčšinou dlžníci sú tými osobami, ktoré zmluvy z pohľadu splácania úveru nedodržiavajú. Ide teda o značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu. Navyše doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Preto akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe neprijateľnej podmienky - rozhodcovskej doložky, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením neakceptovateľným. V tejto súvislosti je nutné

poukázať aj na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones SI proti Cristina Rodrigues Nogueira, ktorá sa týkala výkladu smernice 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v tom zmysle, že súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí i bez návrhu uplatniť nepríjemnosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve. Zo záveru tohto rozsudku vyplýva povinnosť exekučného súdu prihliadnuť aj z úradnej moci na neprijateľné podmienky upravené v rozhodcovskej doložke.

26. Súd ďalej poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 30. januára 2013, sp. zn. 4 Cdo 410/2012, dnes už ustálenej judikatúry. Oprávneniu súdov v exekučnom konaní skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou rozhodcovskej zmluvy, resp. s jej neplatnosťou, nebránia ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, napríklad § 21 ods. 2 alebo § 40 ods. 1 písm. c) tohto predpisu. Tieto ustanovenia sa týkajú všeobecne účastníkov rozhodcovského konania, ktorými môžu byť aj iné subjekty než spotrebiteľ, pričom sa v nich premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“). Kým nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v prípade iných účastníkov rozhodcovského konania znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v konkrétnej veci, v spotrebiteľských veciach tomu tak nie je. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napĺňa príkaz, vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

27. Pokiaľ ide o neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, to znamená, že rozhodcovský rozsudok v predmetnej veci bol vydaný orgánom, ktorý na to nemal oprávnenie (právomoc). Preto podľa dnes už ustálenej judikatúry, takýto rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom (porov. judikát R 46/2012), ale ide o nulitný právny akt, na základe ktorého nemožno vykonať exekúciu.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd dospel k záveru, že predmetná rozhodcovská zmluva nespĺňa podmienky podľa osobitných predpisov, keďže nezodpovedá ústavne konformnému výkladu ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 244/2002 Z. z. v cit. znení pre rozpor so zákonom (rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 OZ), čo má za následok jej neplatnosť (§ 39 Občianskeho zákonníka) a zároveň rozhodcovské rozhodnutie nie je vykonateľné. Exekučný titul nespĺňa podmienku formálnej vykonateľnosti, nakoľko došlo k vade základného predpokladu stanoveného zákonom o rozhodcovskom konaní, ktorý upravuje tvorbu exekučného titulu. Chýbajúca právomoc rozhodcovského súdu má za následok vadu formálnej vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, a preto súd návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

Ak ten, komu bola vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnená osoba podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.